

כעשרה המופלאה

סיפורו בשנת 1852

אוביורנו ומואה

הוא נכנס לחדר השלישי וגם שם ראה סיר רותח, כמו בחדרים הקודמים. הוא טבל גם שם תלתל משערותיו זהה יצא מצופה זהב.

"יש אומרים שמרע הולכים לרע יותר" אמר הנסיך "אך כאן הולכים מ טוב ל טוב יותר. אך אם כאן הוא מבשל זהב, מה הוא יכול כבר לבשל בחדר הבא?"

הוא נכנס לחדר הרביעי. לא מצא שם יותר סירים, אך על ספסל ישבה מי שיכלה להיות נסיכה, אך אם היא הייתה צזו או לא, הרויופיה היה כמו שהוא לא ראה מעולם.

"הו, מי אתה, ומה מעשך כאן?" שאלת הנערה שעל הספסל.

"אני המשרת אצל הענק" אמר הנסיך.

"עדיף היה לך למצוא מקום העבודה אחר" אמרה היא.

"אבל אני חושב שיש לי האדון טוב. הוא לא הטיל עלי עבודות קשות. אמר רק לנוקות את האורווה. כשאנקה אותה, אהיה חופשי יתר היום".

"כן, אבל האם תוכל לנוקות אותה?" אמרה היא "על כל קלשון זבל שתוציא, יכנסו עשרה אחרים. אבל אני אלמד אותך איך לעבוד. הפוך את הקלשון ועובד עם הידית. איז הכל יעוף מעצמך".

"טוב" אמר הנסיך "כך עשה". אך בinternים הוא התישב לידה על הספסל ונשאר שם כל היום, והם בסוף סיימו

היה היה פעם מלך ولو בניים רבים. איןני יודע בדיקות מה, אך לצער שביניהם לא הייתה סבלנות לשבת בית והחלטת ללקת ולנסות את מזלו בעולם הרחוב. אחרי ויכוחים רבים המלך נתן לו ללקת.

אחרי שהנער הלך ימים אחדים הוא הגיע לביתו של ענק והשכיר את עצמו כמשרת. בבוקר הענק הלך למרעה עם העדים שלו ו אמר לבן המלך לנקות את האורוות. "אחרי שתעשה זאת" אמר לו "איןך צריך לעשות יותר דבר היום, כי אני אדון נוח, ובכך תזכה מהר. אבל מה שאינו מטייל עלייך צריך להיות עשוי היטב. ותזהר: איןך רשאי להיכנס לשום חדר מלבד זה שבו ישנת הלילה. אם תעשה זאת, אהרוג אותך".

"אכן, זה אדון נוח" חשב הנסיך, כשהסתובב בחדרו ו זימר, כי חשב שהיא לו עוד מספיק זמן לנקות את האורוות. "אבל הייתה רוצה להציג גם לחדרים האחרים, כי שם בוודאי ישנו דבר מה שהוא רוצה להסתיר ממני, וכך לא מרשה להיכנס אליהם".

וז נכנס לחדר ראשון. שם ראה סיר גדול שתלויה היה מהתקרה, ובו משה רותח, למראות שלא היה כל אש תחתיו.

"מעניין מה שם בפנים" חשב הנסיך. הוא הוציא תלתל שערות מראשו וטבל אותו בסיר, והוא נעשה מיד כאלו היו עשוי מלחשת. "זה סוג נאה של מרק, אם מישחו יטעם ממנה, הגרון שלו יצופה בנחושת" אמר הצער ונקנס לחדר השני. שם ראה שוב סיר גדול ובו משה רותח. "נראה מה קורה בסיר זה" אמר הנסיך וגם שם הכניס תלתל משערות ראשו וזה התכסה מיד בכיסף. "זה לא מרק שמתאים לארמונו של אבא" חשב הנסיך "אך כל אחד וטומו שלו".

והוא הילך אליה. היא שאלת אותו מה המשימה שהוטלה עליו היום.

"הו, דבר קל ביותר. אני צריך רק להחזיר הביתה את הסוס שרוועה במורוד הגבעה."

"ואיך תעשה זאת?" שאלת היא. "אין זו מלאכה מסובכת לרכיב על סוס שם ועד הבית" אמר הנסיך "כבר רכבתי על סוסים רבים ואף פראיים ביותר".

"כן" אמרה "אבל זה לא כל כך פשוט כפי שאתה חושב. כשתקרבה לסתום, להבות אש יצאו מוחרייו ולא תוכל לגשת אליו. אבל אם תיקח איתך את הרسن שתלו עלי דלת האורווה, ותזרוק אותו ישר לפיו של הסוס, הוא יעשה שקט כל כך, שתוכל לעשותו אותו הכל".

הוא אמר שיחשוב על כך, ושוב ישב עם העוזרת והם שוחחו והתבדחו, ודיברו על מה שייעשו כשהבריח יהי בעל ואישה, וכמה טוב יהיה לבrho מהענק. הנסיך היה שוכן את המשימה היומיית שלו, את הסוס ואת מורוד הגבעה, אילו הב�ורה לא הייתה מזכירה לו זאת.

לכן, לפנות ערב הוא לקח את הרسن מהאורווה, עלה במורוד הגבעה ושם ראה את הסוס, שלhabות אש פורצות מוחרייו. הסוס התחיל לתקוף אותו עם לסתות פעורות אך הצער המתין עד שיתקרב, וזרק את הרسن ישר לפיו. הסוס נעשה שקט כמו טלה ולא היה כל קושי לרכיב עליו ולהביאו לאורווה.

"האם הבאת את הסוס ממורוד הגבעה?" שאל הענק, כאשר חזר מרמעה.

"אכן, אדון, רכבתי עליו ישר הביתה, ושמתי אותו לאורווה" ענה הצער.

"תclf נראה זאת" אמר הענק והילך לאורווה, שם מצא את הסוס, בדיקן כפי שאמר לו הנסיך.

שיתחנתנו בהזדמנות הראשונה. על כן יום העבודה הראשון לא נראה לא ארוך.

לקראת ערב הוא החליט שעדייף לו לגשת עכשו לעבודה, כי הענק בוודאי יחזור בקרוב.

הוא נכנס לאורווה ותחליה ניסה לעבוד כמו שראה תמיד את נערי האורות בארמון אבא שלו. אך מיד ראה שהדבר לא יכולich, כי אחרי שעבד זמן מה, לא היה לו יותר מקום לעמוד, כי האורווה התמלאה בחזרה.

על כן עשה כפי שאמרה לו הנערה ועבד עם ידית הקלשון, וטור זמן קצר האורווה הייתה נקייה לגמרי.

כשגמר, חזר לחדרו, ישב שם וזמצם לעצמו. בערב חזר הענק עם העדים. "האם ניקית את האורווה?" שאל.

"אכן, אדון" אמר בן המלך "והיא עכשו נקייה ממשי". "תclf אבדוק" אמר הענק והילך לאורווה, אך מצא אותה נקייה, כפי שאמר לו הנסיך.

"בוואדי דיברת עם העוזרת שלי, כי אחרת לא הייתה יכול לבצע זאת" אמר הענק.

"עווזרת?" שאל הנסיך כשהוא עושה את עצמו לא מבין "מי זה ומה זה, אדון?"

"בקרוב תראה אותה" אמר הענק. למחרת הענק יצא שוב עם העדים וامر לנסר שעליו ללבכת ולתפoso את הסוס שרוועה במורוד ההר. אחר כך הוא חופשי להמשך היום "כי אני אדון נוח לעובדים עצמי" אמר "אך אל תכנס לחדרים אחרים מלבד החדר שלך, אחרת אוריד את ראשך". והוא עזב עם עדר העדים.

"אכן אתה אדון נוח" חשב הנסיך "אבל אני אלך לשוחח עם העוזרת, ואולי בקרוב היא תהיה שלך, ולא שלך".

הוא יצא לדרך ועשה בדיקות כפי שהיא אמרה לו. ניגש לקיר הסלעים, לקח אלה והכה בסלע. יצא אז אחד, מלא ניצוצות שעפו לו מהאף ומהפה.

"מה רצונך?" שאל.
"באתי מהענק והוא מבקש את המסים שלו" אמר בן המלך.
"וכמה אתה רוצה?" שאל הוא.
"לא יותר מאשר אוכל לשאת" אמר הנסיך.

"בוודאי דיברת עם העוזרת שלי" אמר הענק "אחרת לא יכולת לעלות על הרעיון".
"אתמול, אדוני, דיברת על העוזרת שלך וגם היום אתה מדבר עליה. אז מדוע שלא תראה לי אותה?" אמר הנסיך שועשה את עצמו שוב כלא מבין "אשמח לראות את הדבר הזה?"

"או, תראה אותה בקרוב" אמר הענק.
למחרת יצא הענק שוב עם העדים למרעה ולנסיך אמר:
"היום תלך תחת האדמה ותגבה את המסים המגיעים לי.
כשתגמר יהיה יתר הימים שלך חופשי, כי אני אדון נוח". והלך.
"אמנם אתה אכן אדון נוח אבל הפעם הטלת עלי דבר שאיני יודע איך לעשותו. אך אני אשאל את העוזרת שאתה אומר כי היא שלך, אבל אולי בקרוב תהיה שלי".
וחזר אליה.

הଉוזרת שאלה אותו מה הוטל עליו היום והוא הסביר שעליו המסים.

"ואיך תעשה זאת?" שאלה.
"אנא, הגידי לי את" אמר הנסיך "כי עוד לא הייתה תחת האדמה ואפילו לא ידעתי איך להגיע לשם, לא אדע כמה עלי לדרכש".

"טוב, אגיד לך זאת. אתה צריך לגשת לסלע שתחת הצוק. תיקח אלה שתמצא שם ותכה על הסלע" אמרה הבוחרה "ואז יצא מישחו شيئاً כמו אש ואתה תגיד לו מה משימותך. וכשהוא ישאל כמה אתה רוצה, אמרו: "כמה שרק אוכל לשאת".

"טוב, אזכור זאת" אמר הנסיך ושוב התישב על יד העוזרת וישב שם يوم שלם, עד שלקראת הערב היא הזכירה לו, כי עליו למלא את משימותנו.

לקחה גם בקבוק מים שהיה תלוי ליד הדלת. אך היא והנסיר יצאו משם בחיפזון רב. הם הגיעו עד ים ומשם הפליגו, אך איפה השיגו ספינה – איןני יודע. הענק ישן זמן רב, וכשהתעורר התמתה על הפסול עליו שכב.

"זה יהיה מוכן בקרוב?" שאל.

"זה רק מתחילה לרטוח" ענתה טיפת הדם הראשונה. הענק חזר לישון, וישן שוב זמן רב. וכשהתעורר שאל שוב: "האם התבשיל כבר מוכן?" אך הוא לא פתח עדיין את עיניו כי היה רדום למחצה. "כמעט מוכן" ענתה טיפת הדם השנייה. הענק שחשב שזאת העוזרת שעונתה, נשכב שוב לישון.

ושוב הוא ישן שעות רבות ואז שאל שוב: "עוד לא מוכן?"

"כבר מוכן" ענתה טיפת הדם השלישית. הענק התיישב וניסה למחות את שינה מעיניו. הוא לא ראה מי עונה לו ולכן התחיל לקרוא לעוזרת. אך לא היה מי שיענה לו.

"טוב" חשב "היא בודאי יוצאה לכמה רגעים". הוא ניגש לקדרה ורצה לטעום, אך שם הרி לא היה כלום מלבד סמרטוטים, נעלים ישנות ומיני פסולת. רק שכל זה התבשל זמן רב וקשה היה להבחן עם זו דיסחה או מרק בשור ודבר מה דומה.

כשהוא הרגיש בכך כאס ורגז כל כך שבקושי יכול היה לדעת מה הוא עושה. הוא התחיל לרドוף אחרי העוזרת והנסיר ונע במהירות הרוח. לא עבר זמן והוא הגיע לחוף הים, אך לא היה לו איר להפליג בו.

"תכלך נמצא עצה" אמר "אקריא ליוונק המים שלי" וקרא לו.

"מזלך שלא ביקשת יותר" אמר זה שיצא מהסלע "בוא איתי".

הנסיר הלך אליו עמוק האדמה ושם ראה כמויות גדולות של כסף וזהב, שהיו מונחים כמו אבני בערמות גדולות. הואלקח כמה שرك יכול היה לשאת ויצא משם.

ושוב חזר הענק מההרעה ושאל: "הבאית את המסים?"

"כן, אדוני" ענה הנסיר.

"ומה עשית איתם?"

"הנה שק זהב שעומד שם בפינה" אמר הנסיר. הענק ניגש לפינה ובדק את השק, מלא זהב וכסף, שהתחילה להישפר, כאשר הענק פתח את הקישורים.

"בודאי דיברת עם העוזרת שלי!" אמר הענק "ואם כן, אוריד את ראשך!"

"העוזרת?" אמר הנסיר "אדוני, אtamול ושלשות דיברת על העוזרת שלך, וגם היום אתה מדבר עליה. הייתי רוצה לראות עצמי את הדבר הזה".

"כן, כן" אמר הענק "מחר אקח אותך אליה עצמי".

"הו, תודה אדוני, אבל אתה בודאי לועג לי" אמר בן המלך. למחרת הוביל אותו הענק אל העוזרת ואמר לה: "עכשינו תחרגי אותו, ובשלוי אותו בקדירה הגדולה הזאת. וכשהתבשיל יהיה מוכן, קראי לי".

ואז הוא נשכב על הפסול, נרדם והתחיל לנחר חזק, כאילו רעמים נשמעים בין גבעות.

העוזרת לקחה סcin, חתכה רק זרת מידו של הנסיר, ושם אותה בתוך הקדירה, התיזה שלוש טיפולות דם על שרפף ואחר כך אספה סמרטוטים, נעלים סוליות נעלים וכל יתר הפסולות שיכלה לבסוף והכניסה אותן לקדירה.

אחר כך מילאה ארגז עם אבקת זהב וקצת מלחת.

וכשהוא עשה זאת, הים התמלא שוב במים, ולפניהם שיווק המים הספיק לשנות את הכל, הם הגיעו כבר ליבשה. הם החליטו ללכט לארמונו של המלך, אבא של הנסיך, אך הנסיך חשב שלא נאה יהיה שהוא תגיע לשם ברגל.

"המתניין כאן" אמר "ואלך להביא מרכבה רתומה לשבעה סוסים מאורות אבוי. זה כבר לא רחוק. והרי לא אסכים שאשתי לעתיד תלך ברגל לארמוון".

"אל תעשה זאת" ביקשה היא "כי אם תלך לארמוון, תשכח אותי מהר. אני בטוחה בכך"ת"

"איך אוכל לשכוח אותך, כשהאני אוהב אותך כל כך, ועברנו כל כך הרבה ביחד". והוא התעקש ללכט הביתה ולהביא את המרכבה המלכותית עם שבעה סוסים. ולה הוא אמר להמתין על החוף.

היא ויתרה לו כי ראתה שהוא עומד על דעתו, אבל אמרה: "כשתגיע לארמוון לך ישר לאורות, תתרום את הסוסים למרכבה, וחזור מהר כמו שрак תחול. אל דבר עם אף אחד, תנתקג כאלו איןך רואה אותם כלל ובושים אופן לא תאכל שם דבר, כי אחרת צרה גדולה טיפול על שנינו".

בימים שהנסיך הגיע לארמוון המלך האח הבכור שלו עמד להתחנן. כל המשפחה וכל הפמליה התאספו סביב הצער ושאלו אודותיו. הוא התנתקג כאלו אינו רואה אותם והלך ישר לאורוوه כדי לתרום את הסוסים.

אבל החוגגים באו אליו עם מאכלים ומשקאות וניסו לשכנעו לאכול ולשתות, אך הוא לא לקח כלום אלא רותם את הסוסים מהר כשרק יכול היה.

אבל אחות של הcola זרקה לו תפוח עץ ואמרה "הית זמן רב בדרך. אתה בוודאי עייף ורעב". הואלקח את התפוח ונגס בו, ובאותו הרגע שכח כליל על העוזרת ושליו לנסוע ולהביא אותה לארמוון.

כשיוון המים הגיע, הספיקו לו שתיים או שלוש לגימות והמים בים ירדו כך שהענק יוכל לראות את הספינה של הנסיך והעוזרת.

"עכשו זרוק למים את גוש המלח" אמרה העוזרת, והנסיך עשה כך. גוש המלח התחיל לצמוח וחסם את הדרך כך שהענק לא יוכל היה להגיע אליהם, וגם יונק המים לא יוכל היה לשחות יותר.

"טוב" אמר הענק "גם לזה נמצא פתרון". הוא קרא למנקב הרים שלו, כדי שיקדח דרך ההר כך שיונק המים יוכל לשחותשוב. אך כשהחדר בהר היה כבר מוקן ויונק המים רצה לשחותשוב. אך כשהחדר בהר היה כבר מוקן ויונק המים רצה לשחותשוב. אמרה העוזרת לנסיך להתיז מהבקבוק שתי טיפות מים.

"למה לך לעשות זאת?" אמר ראש השומרים "אני אטפל בך!" והוא ניגש לאח.

"רק תגיד לי כשהתיך את ידית היעה לידך" אמרה היא.
"אני מחזיק אותו עכשו" ענה.

"از עכשו שפוך גחלים על עצמן כל הלילה עד שהשמש תזרח" אמרה.

וכך ראש השומרים עמד ושפך את הגחלים על עצמו ולמרות שביקש, איים והתלונן הגחלים לא נעשו קריירים יותר.

כשהשמש זרחה והכישוף פג הוא רץ משם מהר, כפי שرك נושא אותו רגליו, ורוחק משם כמה שرك יכול היה. אנשים השתוממו ושאלו מה קרה לו, אך הוא התבישי ולא סיפר כלום. למחرات עבר במקום זה עורף דין. גם הוא הופתע לראות את הבקתה המזוהבת ואת הנערה היפהפייה. גם הוא התאהב בה ממבט ראשון, והציע לה נישואים.

כמו ששאלת את ראש השומרים, כך גם אותו שאלת הנערה על מצבו הכספי. כאשר הוא הביא עמו את כספו, ורצו להתיישב יחד אמרה העוזרת פתאום שהיא שכחה לנעל את הדלת.

"אני אעשה זאת" אמר עורף הדין. "רק תגיד לי כשהתיחסיק את ידית הדלת בידך" ביקשה. "אני מחזיק אותה עת" קרא עורף הדין. "از עכשו תמשיך להחזיק בדלת והדלת תחזיק אותך עד הבוקר!"

איזה מחול משונה עשה עורף הדין הלילה! פעם הוא היה לפני הדלת, פעם מאחוריה, התגלל מצד אחד של המרפסת לצד שני וכך נלחם עם הדלת עד הבוקר. תחילת הוא קיל את העוזרת, אחר כך ביקש רחמים אך ללא הועיל.

כשכבר זרחה השמש והדלת שחררה אותו, עורף הדין הסתלק משם מהר. הוא לא ביקש שכר טרחה ושכח את שקי הכסף שלו, ורק רץ מהר, כיפחד שהדלת תתפוצ אוטושוב.

"כנראה שהשתגעת!" אמר "למה לי כל הסוסים והמרכבה זו?" הוא התיר מהר את הסוסים ונכנס לארכמון המלך. בקרוב גם סוכם שהוא יתחנן עם אחות הכללה, זו שזרקה לו את התפוח.

הוזרת ישבה על חוף הים זמן רב, רב מאד, אך הנסיך לא חזר. היא הלכה ממש ואחרי כברת דרכ הגיעה לבקתה קטנה, שעמדה בודדה לגמרי לא הרחק מארכמון המלך. היא נכנסה שם ושאלה האם תוכל למצוא כאן מחסה.

בבקתה גרה אישה זקנה, כעסנית אך גם טרולית מרושעת. היא תחילה לא רצתה לאחסן את העוזרת, אך אחרי שכנוע והבטחת תשלום נאה הסכימה לכך. הבקתה הייתה מזונחת ומולכלת כמו דיר חזירים. העוזרת הציעה שהיא תסדר אותה קצת. הזקנה לא רצתה בכך וזרקה אותו לאש. דאגה. היא הוציאה קצת זהב מהארגז שלה וזרקה אותו לאש. הזהב רתח ונשפך, וציפה את הבקתה כולה, עד שהיאיתה מזוהבת מבפנים ו מבחוץ. כשהזהב התחל לרטוח, הזקנה נבהלה כל כך שברחה שם בריצה מהירה ולא עקרה עד שנפלה, נפצעה בראשה ומתה.

למחرات עבר שם במקום ראש השומרים של הארכמון. הוא הופתע מאוד כשראה את הבקתה נוצצת וזורחת בין העצים, והשתומם עוד יותר כאשר ראה נערה יפה שישבה בבקתה. הוא התאהב בה ממבט ראשון, וביקש יפה ובנים רבים שהיא תינsha לו.

"האם יש לך הרבה כסף?" שאלת העוזרת.
"כן" ענה "מצב שלי לא רע בכלל." והוא הילך כדי להביא כסף ולהראות לה. בערב הוא חזר עם שני שקוי כסף, אותם שם על הספסל. למראה הכספי הרבה העוזרת הייתה תשככים לו, והם התישבו כדי לעשות תוכניות לעתיד.

אך טרם התישבה אמרה העוזרת: "שכחתי לטפל באש."

למחמת עמדו להתקיים החתונות של הנסיכים. הנסיך הבהיר עם בחירת ליבו יצא לארמון במרכבה הראשונה, והנסיך הצער, זה שישרת אצל הענק, עם אחותה של הכליה במרכבה שנייה.

אר כשהזוג הצער עלה למרכבה כדי לנסוע לאורם החגיגות, נשבר ציר של המרכבה. ניסו להחליף אותו במקום, אך גם השני והשלישי נשברו מיד, למורות שהיו עשויים מעץ החזק ביותר.

בסוף ראש השומרים, שgam הוא היה בין הטורחים להכין את החתונות, אמר: "שם בחורשה עומדת בקתה ובה גרה נערה צעירה. תבקשו ממנה את ידית היעה. היא תשמש ציר טוב, כי היא חזקה ביותר. אני יודעת זאת היטב."

מיד נשלח שליח לבקתה לבקש יפה השאלה ידית היעה, עליה דבר ראש השומרים. הוא הביא את הידית ואמנם היא החזיקה היטב את גלגלי המרכבה.

הזוגות עמדו כבר לעלות על המרכבה, כשרצפת המרכבה התפוררה כמעט. ניסו במקום לתקן אותה עם עץ חזק וחזק עוד יותר, אך ללא הועיל. עץ הרצפה התפורר שוב ושוב.

ואז אמר עורך הדין שהיא במקום: "שם בחורשה עומדת בקתה קטנה ובה נערה. תבקשו את דלת חדרה כדי לתקן את המרכבה, כי הדלת זו חזקה ביותר. אני יודעת היטב."

ושוב שלחו שליח לבקתה ובקשו את הדלת המזוהבת לתקן המרכבה. עם תמיכת הדלת רצפת המרכבה החזיקה היבט וכולם עלו עליה. אלא שאז התרברר שהסתוים לא מסוגלים למשוך את המרכבה. תחילת רתמו שישה סוסים, אחר כך שמונה, עשרה ואףלו שנים-עשר. העגלון קילול והרבץ להם, אך המרכבה עומדה במקום. כבר היה מאוחר ובכנסייה ובארמון חיכו בא-סבלנות לזוגות הצעריים וכולם DAGO מאד.

ביום השלישי עבר שם מנהל אחזות המלך. גם הוא התאהב בעוזרת היפה, הציע לה להתחתן איתו והמעשה חזר על עצמו. כשהוא הביא את כספו, והתיישבו לתקן את החתונה, היה אמרה שהוא שכחה להחזיר את העגל לרפת, ומוכרחה לעשות זאת מיד.

"למה לך לטrhoח" אמר מנהל האחזקה "אני עשה זאת" ויצא לחפש את העגל. "רק תאמר לי כשהזנו יהיה בידך" ביקשה היא.

"cutת תפsti אותו" קרא מנהל האחזקה.
"از עכשי תמשיך להחזיר את העגל, והעגל יחזיר אותך עד**הבוקר!"**

העגל תחיל לרווח באחו וגביעות ובחורשות ומנהל האחזקה רץ יחד איתו, כי לא הצליח לשחרר מזבונו. בבוקר האיש המסקן היה עייף ורצו. הוא היה כל כך שמח לשחרר מזבונו של העגל שברח ממש מיד, בלי לחשב כלל על הכסף שהביא.

הנסיך הצעיר נשאר רוק לכל החיים, כי שום נערה לא רצתה להתחתן עם בחור שmagiu' לחתונתה במרכבה משוכה בעגל.

בסוף מנהל האחוזה אמר: "שם בחורשה עומדת בקתה מוזחתת, ובה גרה נערה צעירה. אם תבקשו את העגל שלה ותרתמו אותה למרכבה, הוא יסיע אותה לבטח, כי הוא חזק כמו אלף סוסים. אני יודע זאת היטב".

colsם חשבו שזה מגוחך לנסוע במרכבה משוכה בעגל, אך בלית ברירה החליטו לנסות. שלחו שוב שליח וביקשו, יפה כמה שرك ניתן היה, לתת להם את העגל בהשאלת העוזרת נתנה להם אותה בראצון.

איש לא האמין שהעגל יוכל להזיז את המרכבה, אך כשרתו אוטו, למרבה הפלא המרכבה זזה. העגל משך אותה דרך גבעות וסלעים, בדרכים כל כך קשות ומסוכנות שiyושביה בקושי יכולו לנשום.

בצחוק גדול קיבלו אורחיו הארמן את מרכיבת הזוג הצעיר משוכה על ידי עגל. הנסיך הצעיר התבישי מADOW, ועוד יותר התבישי הכהה, האروسה שלו. היא החליטה כי אין זה נאה לה להתחתן בצורה כל כך מבישת, ועזבה מיד את הארמן.

אחרי החתונה התקיימו colsם לסעודה, אך אז נזכרו בנערה שהשאילה להם את ציר המרכבה, את רצפתה ואת העגל. אחרי שיקול רב החליט המלך שmagiu' לבחורה הנדיבת הזו להשתתף בסעודה. שלחו מיד חמישה מכובדים להזמין אותה לארמן ואמנם היא הגיעה לשם. colsם התפעלו מהיופי שלה והודו לה מאוד על עזרתה. הנסיך הצעיר, שנשאר עתה ללא אروسה, נזכר בה מיד, הכרע לפניה על ברכיהם וביקש שתינשא לו, כפי שתכננו מלהתחילה. אך היא אמרה: "אתביש להינשא למי שבא לחתונתך במרכבה משוכה בעגל!"

מיד קם מהשולchan בן מלך שלישי, אף הוא בחור נאה וגובהה, והציג לה נשואים, והיא הסכימה מיד. הם נישאו במקום והחגיגות של שתי הזוגות נמשכו ימים רבים.